

[Valbak.]

ner, med sundhedsplejersken, amtslægen, skolekonsulenten osv.

Som et led i det forebyggende arbejde har amtstandslægen et laboratorium til rådighed. Det er også omtalt her i dag. Den løbende bestemmelse af fluor-ion-indholdet i drikkevandet overalt i amtskommunen gives jo som en service til alle kommuner. I Vestsjællands amtskommune råder tandsektionen også over mobilt specialudstyr, tilstrækkeligt til at nå ud i alle amtets kroge. Dette specialudstyr vil ligesom et laboratorium være alt for dyrt, ja, ligefrem umuligt at anskaffe i den enkelte primærkommune.

Tandreguleringen er et andet vigtigt felt, som i en overskuelig årrække kun kan løses ved at planlægge for større områder end for de primærkommunale. Antallet af uddannede specialister — for tiden omkring 25 offentligt ansatte — nødvendiggør det simpelt hen. Amtstandslægen fungerer ikke og skal ikke fungere som overordnet for de kommunale tandlæger; han er i forhold til dem konsulenten, som i øvrigt medvirker i et grundlæggende planlægningsarbejde på faglig basis.

Amtstandslægen finder vi ikke i lovforslaget; til gengæld er han blevet meget omtalt i bemærkningerne. Her er givet en hel del begrundelser, synes jeg, der peger i retning af, at han bør ind i lovens tekst. Det er denne tilsyneladende modsigelse, som forklarer, at jeg har ment det rigtigt at omtale den ene eksisterende ordning, som vi faktisk har. Det må efter min mening være af den allerstørste interesse under udvalgsarbejdet, hvad også fru Grete Hækkerup var inde på, at få nærmere oplysning om den virksomhed, som udøves netop gennem amtstandslægeinstituttet i Vestsjællands amtskommune, sådan at vi får det bedst mulige grundlag for at bedømme, hvor betydningsfuldt, hvor økonomisk fordelagtigt, hvor afgørende nødvendigt det er eller ikke er at sikre sig amtstandslægelig dækning over hele landet. Jeg beder allerede nu ministeren medvirke til, at vi kan få sådanne oplysninger.

Jeg skal anbefale, at lovforslaget henvises til et udvalg, og fra mit partis side vil der i øvrigt ved den videre behandling være al mulig velvilje til stede.

Kurt Brauer: Mit partis ordfører, fru Gunhild Due, er blevet syg, så jeg skal på mit partis vegne fremsætte et par kommentarer til det foreliggende lovforslag.

Der har været almindelig sympati for lovforslaget her i dag, og ministeren kan sikkert glæde sig til en forholdsvis hurtig vedtagelse af det. Ja, der bliver selvfølgelig en række spørgsmål at besvare, og fru Gunhild Due vil for socialistisk folkeparti vide at tage sig af et grundigt udvalgsarbejde. Men mon ikke den almindelige sympati, der har været her i dag, tyder på, at vi meget hurtigt vil få dette lovforslag til anden og tredje behandling?

Selv skal jeg bare fremhæve én ting i forbindelse med lovforslaget, som jeg er blevet opmærksom på i min egenskab af ordfører ved den nylige behandling af en ændring af børne- og ungdomsforbudsloven vedrørende forhøjelse af taksterne. Der står i bemærkningerne til det foreliggende forslag, at kommissionen af 1959 har fundet ud af, at dette her drejer sig om forebyggelse, og derfor må vi stille mod en tandplejeordning, der begynder med tændernes frembrud og fortsætter et godt stykke op i folks tilværelse. Der står ordret i bemærkningerne:

„Den ideale børnetandpleje bør begynde ved tændernes frembrud og vare til 19-20 års alderen.“

Jeg tror, hr. Valbak var blandt dem, som udtrykte begejstring for den tanke og sagde: ja, det er rigtigt, vi må forebygge, det er vigtigt. Allerede når vi møder børnene i skolen, ser vi, at der hos flere af dem er udbrudt tandsygdomme, og så skal vi altså til at reparere i stedet for, at vi kunne have klarer det ved forebyggelse.

Men for en uge siden havde vi som sagt en anden lov til behandling herinde; forslaget til lov om ændring af lov om børne- og ungdomsforbudsregler (ændrede tilskudsregler for dag-